

Η τήρηση της εκκλησιαστικής αργίας.

Οι χριστιανοί παλαιότερα σέβονταν πολύ την αργία, την τηρούσαν με φόβο Θεού, δεν ήταν μία απλή τυπική πράξη. Η τήρησή της ήταν πρόξενος ευλογίας και η παράβαση επέφερε δοκιμασίες και όλεθρο.

Σ' ένα προσφυγικό τραγούδι λέγεται ότι έχασαν το ωραίο τους χωριό, γιατί δεν τηρούσαν Κυριακές και γιορτές:

**Αυτό μας έμελλε να πάθουμε,
διότι δεν τηρούσαμε Κυριακές και γιορτές.
Αδιάβαστοι μείνανε των γονέων οι τάφοι.
Αχ, Θεέ μας, εσύ λυπήσου μας.**

Η αργία άρχιζε από τον Εσπερινό του Σαββάτου ή της παραμονής της εορτής. Μόλις χτυπούσε η καμπάνα οι γυναίκες έκαναν τον σταυρό τους και σταματούσαν το πλέξιμο ή τον αργαλειό. Ούτε και την σειρά δεν τελείωναν. Επίσης οι γεωργοί που ώργωναν, μόλις άκουγαν την καμπάνα του Εσπερινού, ξέζευαν τα βόδια και επέστρεφαν στο χωριό. Εθεωρείτο ντροπή και σκάνδαλο η παράβαση της αργίας και αποδοκιμαζόταν από όλους.

Προτιμούσαν να πάθουν κάποια ζημιά υλική στην σοδειά τους, παρά να καταπατήσουν την αργία και να αμαρτήσουν στον Θεό, παραβαίνοντας την εντολή Του. Η τήρηση της αργίας ήταν ένα από τα πιο βασικά καθήκοντά τους μαζί με τη νηστεία, την προσευχή, την ελεημοσύνη, τον εκκλησιασμό, φυσικά την εξομολόγηση αλλά και την Θεία Κοινωνία.

Τα Μετέωρα επί Τουρκοκρατίας είχαν ένα μετόχι. Μία Κυριακή πρωί πήγαν οι εργάτες και έσπειραν σιτάρι. Όταν το έμαθε ο Ηγούμενος αγανάκτησε και είπε ότι αυτό είναι αφωρισμένο διότι το έσπειραν την Κυριακή, και μάλιστα την ώρα που γινόταν η Θεία Λειτουργία. Όταν ήρθε ο καιρός του θερισμού πήγε ο Ηγούμενος και έβαλε φωτιά στο σιτάρι. Κάηκε όλο το κομμάτι που ήταν σπαρμένο την Κυριακή και το υπόλοιπο δεν το πείραξε καθόλου η φωτιά, αλλά έσβησε μόνη της.

Η Γεωργία από το Νεοχώρι Μεσολογγίου σύζυγος του Επαμεινώνδα Μωραΐτου και κατόπιν κάτοικος Μεσολογγίου, διηγήθηκε: «Είχαμε την αγία Αικατερίνη ως προστάτρια του σπιτιού μας και αυτή την ημέρα κάναμε αργία. Μια φορά όμως ξεμείναμε από ψωμί και είπαμε να ζυμώσουμε καθώς ξημέρωνε η γιορτή της αγίας Αικατερίνης. Πράγματι, πιάσαμε το προζύμι, ζυμώσαμε και το αφήσαμε να φουσκώσει, εν τω μεταξύ δε ετοιμάσαμε τον φούρνο. Όταν κοίταξα να δω αν σηκώθηκε το ζυμάρι για να το φουρνίσω, τι να δω! Μέσα από το ζυμάρι έβγαιναν μεγάλα σκουλήκια. Τότε κατάλαβα ότι η Αγία έδειξε το θαύμα της για να τηρούμε αργία στην μνήμη της».

Εκτός από την ακριβή τήρηση των καθιερωμένων αργιών άξιο θαυμασμού είναι και ο μεγάλος σεβασμός που είχαν οι γιαγιάδες μας και οι μητέρες μας στην Τετάρτη και στην Παρασκευή. Διότι την Τετάρτη ημέρα επωλήθη και την Παρασκευή εσταυρώθη ο Κύριος. Αυτή την ευαισθησία διαπιστώνουμε και στην ζωή πολλών Αγίων. Π.χ. ο άγιος Αυξέντιος κάθε Παρασκευή έκανε αγρυπνία για να τιμήσει το πάθος του Κυρίου. Αυτές τις ημέρες δεν τηρούσαν φυσικά αργία διότι δεν προβλέπεται. Πήγαιναν στο χωράφι, αλλά απέφευγαν επιμελώς να πλύνουν, να μπαλώσουν, να λουσθούν και να ζυμώσουν. Αν είχε τελειώσει το ψωμί, έπαιρναν δανεικό.

Διηγείται η Βαρβάρα Αχιλλέως Τζίκα ότι στο χωριό Αύρα Καλαμπάκας, στα χρόνια της μητέρας της γύρω στα 1900, μία γυναίκα ζύμωσε ημέρα Παρασκευή και όταν ξεφούρνισε το ψωμί ήταν μέσα κατακόκκινο σαν να είχε αίμα. Γι' αυτό μέχρι σήμερα τιμούν αυτές τις ημέρες και αυτή η τιμή ανάγεται στο πάθος του Χριστού.

Από το βιβλίο: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τ. Α', σελ. 330.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>